

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ἔτος Β΄.

Ἐν Ἀργυροπόλει τῆ 24 Μαρτίου 1907.

Ἀριθ. 25.

ΝΑ ΤΟ ΣΚΕΦΘΗΤΕ

Ἄν ἀληθεύουν, καὶ οὐδαμῶς διαστίζομεν, ὅσα ἡ Ἐγκυρίως συναδέλφους τοῦ Βολοῦ «Πανθησσαλική» ἀναγράφει, ἡ Δικαιοσύνη φαίνεται ὅτι πολὺ ὀλίγην διάθεσιν ἐπιδεικνύει ἕως ἱκανοποίησιν ὀλιγόληρον τόπον, ὅπως ἱκανοποίησιν χιλιάδας ἀνθρώπων ὅτινες φωνάζουν, ἐκδικήσιν διὰ τὸ αἷμα τοῦ Ἀντύπα!

Αἱ διαμαρτυρίαι τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν, τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου καὶ τῶν ἐργατικῶν σωματείων καὶ Συλλόγων, φαίνεται ὅτι δὲν λαμβάνονται ποτὸς ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας.

Καὶ ὅσα μὲν θέλουσιν εἶναι τ' ἀποτελέσματα τῆς ὀλιγωρίας ταύτης, οὐδεὶς εἶνε εἰς θέσιν νὰ προμαντεύσῃ, πάντως ὅμως δὲν θὰ εἶνε ποτὸς εὐχάριστα διὰ τοὺς ἐντεταλαμένους τὴν φρονήσιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου καὶ τὴν ἀπονομήν ἐξ ἴσου, τῆς Δικαιοσύνης μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων.

Προκειμένου μάλιστα περὶ μιᾶς τοιαύτης δολοφονίας, ἀνθρώπου ἐργαζομένου μετὰ αὐτοῦ τὰς δυνάμεις ὅπως ἀπελευθερώσῃ ἕνα ὀλιγόληρον λαὸν τῆς τυραννίας, ἥτις ἀπὸ τῶν Μωαμεθανῶν μετεβιβάσθη εἰς τοὺς Ἑλληνας Τσιφλικούχους, προκειμένου περὶ τῆς δολοφονίας ἐνὸς μεγαλοῦδεστος μορφοῦ, τῶν ἀγροτῶν τῆς Θεσσαλίας, ἡ Δικαιοσύνη ὄφειλεν νὰ ἀνυψώσῃ τὸ γόητρον αὐτῆς, προβαίνουσα εἰς ἀμείληκτον τιμωρίαν παντὸς ὅπως ὀλίποτε ἐνεχομένου εἰς τὸ στυγερὸν ἐγκλημα.

Τὰ πράγματα λαλοῦσιν ἀφ' ἑαυτῶν. Ἄλλ' ὁ δολοφόνος δυσισχυρῶς «δὲν ἐκρίθη ἀνεγκάστον νὰ ἐνοχληθῇ διὰ προφυλακίσεως, καὶ μένει ἐλεύθερος ἐν τῇ διευθύνσει τῆς Ἀστυνομίας, ὅχι μόνον δὲν ἐφηρμόσθη κατ' αὐτοῦ μέχρι πέρας τῆς ἀνακρίσεως ἢ ἀπομόνωσιν, στοιχειῶδες εἰς τοιαύτα ἐγκλήματα, ἀλλὰ καὶ πλήρης, παρέχεται εἰς αὐτὸν ἐλευθερία ἐπικοινωνίας καὶ συνεννοήσεως μετὰ τῶν ἑξῶ.»

Μάλιστα! ὁ δολοφόνος τοῦ Ἀντύπα, οὐδὲ κἀν προφυλακίσθη!

Ἐν Ἑλλάδι, ἐν ἣ ὀφείλεται ὀλίγων δραχμῶν, ἀγονταὶ δεδεμένοι ὡσάν τράγοι μετ' ἰσχυρὰν συνοδείαν καὶ ἐγκλίοντα εἰς τὰ μπουτσοῦμα καὶ τὰς φρικτάς φυλακάς τοῦ Βασιλείου, ὁ δολοφόνος τοῦ Ἀντύπα, ἀναπαύεται μετὰ στήν διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας, συνομιλεῖ ἐλευθέρως μετ' ὅποιον θέλει.

Αὐτὰ συμβαίνουσιν εἰς τὸ πρῶτον αὐτὸ βασιλεῖον, τὸ ὅποιον ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ ἀρξῇ τῆς χειρονήσου τοῦ Αἵμου, καὶ ὅπερ δὲν αἰσχύνεται ν' αὐτονομάζεται πολιτισμένον.

Ὁ Ἀντύπας ὁ ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῆς ἀνυψώσεως τῆς Δικαιοσύνης, ὁ ἕνα ἔχων ὄνειρον, τὸν θρίαμβον αὐτῆς ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς Δικαιοσύνης ἥτις δὲν ἀνέχεται τὴν σκλαβιά αὐτὴν μετὰ στήν ὅποιαν ζῶσιν οἱ Θεσσαλικοὶ πληθυσμοὶ, ὁ Ἀντύπας, ὁ ὅποιος ἐκ φόβου μήπως δὲν θὰ ἐφαρμόζετο ἡ Δικαιοσύνη καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἑκτασιν ἐπὶ τινος μεγάλου ἐγκληματίου, συνήθροιστε, πρὸ ἐνός περὶ τοῦ ἐτοῦς τὸν λαὸν τοῦ Ἀργυροπόλιου περὶ τοῦ μεγάλου τῆς Θέμιδος, ἀπαιτῶν τὴν πλήρη ἐφαρμογὴν τῆς Δικαιοσύνης ἐπ' ἐκεῖνου, ὁ Ἀντύπας ὁ καταδικάζων Ἄρχοντας, καὶ πρὸ οὐδενὸς ὑποχωρῶν, πίπτει θύμα μυσταρᾶς δολοφονίας, ὁ δὲ δολοφόνος αὐτοῦ, ὁ στερήσας τὴν Ἑλλάδα ἐνὸς ἀκαμάτου καὶ ἐνθουσιῶντος Ἐργάτου τῆς Προόδου, ἀναπαύεται ἐν τῇ διευθύνσει τῆς Ἀστυνομίας! ! !

Πρέπει νὰ θαυμάσῃ τις τὰ σπάνια προτερήματα τοῦ Ἑλληνοῦ, τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν παρομιώδη ἀνεκτικότητα αὐτοῦ, καθότι ἐν τῇ προκειμένῳ μάλιστα περιστασίᾳ, ὅς ὀλίποτε ἄλλος λαὸς πλὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ θὰ ἐφήρμοζεν ἀναμφιβόλως τὸν νόμον τοῦ Αἵματος καὶ θὰ μετεβάλλετο πρὸ μιᾶς τοιαύτης τραγικῶς ἀπαισίας εἰκόνας ὁ μᾶλλον ἥτυχος οἰκοκύρης εἰς τὸν ἀγριώτερον κακοῦργον, εἰς τὸν ἀγριώτερον δῆμιον.

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ.

Ἡ ἐντύπωσις ἦν προὐκάλεσεν ἡ εἰδήσις τῆς δολοφονίας τοῦ Μαρτίνου Ἀντύπα καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἐκτίμησις ἧς ἔχουσιν ὁ ὑπέρργος Σοσιαλιστὴς παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ κοινῶνι, ἐξεδηλώθη ἐν τῷ Μνημοσύνῳ ὅπερ τὸ Ἀστικὸν Ἀναγνωστήριον κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτέλεσεν. Τὸ μνημόσυνον τοῦτο θὰ μείνῃ ἀνεξάλειπτον εἰς τὰ χρονικά τῆς Κερκλλησίας, ἵνα διδάσκῃ τοὺς ἐπιγιννομένους, ὅποιος ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης ἀπολαύουσιν οἱ ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ λαοῦ διὰ τῆς διδασκαλίας των καὶ ἐμπράκτως διὰ τῆς ὑποστηρίξεως τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν καὶ διὰ τῆς βελτιώσεως τῆς τύχης των.

Καίτοι ἰδιαίτεροι προσκλήσεις δὲν διενεμήθησαν, συνέρρευσαν ἐξ ὅλων τῶν σημείων, ὅλοι ἐκείνοι τῶν ὀπίσθιν ἐγγενεῖς πάλμοι δονοῦσιν τὰ στήθη. Περὶ τὴν δεκάτην 10ην

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ.Σ.Φ.4.0014.710050

πρωινή της Κυριακής όλο τό διήμερισμα του Λαϊκού 'Αναγνωστηρίου έβριθεν κόσμου. Παρ' την 10 και 1)2 κατέβησαν ό Φιλαρμονική προπορευομένης της όπώρας έφθασαν τό πλήθος πρό του Μητροπολιτικού Ναού της Υ. Θ. Συναγωγής. Ο νικός πενήμιως διακεκομημένος με όραίν κενοτάριον, φέρει εις τας τέσσαρας αυτης γωνίας την εικόνα του δολοφονηέντος, παρίστανε εικόνα μεγαλοπρεπή και εις ακρον επιβάλλουσαν.

Η επιμνημόσυνη ακολουθία ήρχατο ψαλλομένη εν ακρατήτω συγκλήσει, πλην όποτε κατετέθη ό πρώτος στέφανος των μελών του Λαϊκού 'Αναγνωστηρίου υπό του κ. Π. Μζαράτου όλοφουρένου, ως δι' ηλεκτρικού ρεύματος ή συγκλήσεις του καταθετοντος τον στέφανον μεταβέβαθη εις πάντας τους εκκλησιαζομένους οίτινες έρρήγνυτο εις θρήνους και κοπετούς. Εκ μερους των Λαϊκών και εργατικών τάξεων, κατέθεσαν πολύτιμον εν τεχνιτών άνθέων στέφανον ό κ. Β. 'Αλεξάτος. Εκ μερους των Μθητηών του Γυμνασίου 'Αγοστολίου ό μαθητής της Γ' τάξεως Α. Κρασάς. Στέφανον εν δάφνης μετ' έρυθρας και μελανος ταινίας κατετέθη εκ μερους των Σοσιαλιστών 'Αγοστολίου, ύμοις εκ τεχνιτών εκ μερους των μαθητων της Φιλαρμονικής Σχολής 'Αγοστολίου, του αχωρίστου φίλου του δολοφονηέντος Σ. 'Αρσενη πολύτιμος εκ τεχνιτών άνθέων, επίσης άλλων ιδιωτών, και τελευταίως ό των Σοσιαλιστών της Σάμης εν κατέθεσεν ό κ. Χ. 'Αυτιάης με όραϊαν προσφώνησιν . . .

ό άπημος του Πυργατου τόπος μεταβλήθη εις Γολγοθην, καθ' ησθεϊς δι' του τιμίου αίματος του μεγάλου άλτρουιστου του προσφερθέντος εξ' ελαστήριον θύμα εις τον βωμόν της άμικρωτλης κοινωνίας! Ο λικτρυστής 'Αντύπας εξέλιπεν ως άλλος Νεζωραϊς εκεντήθη, πλην ρε! εκεντήθη διά σφαιρών δολοφίνου! 'Επί του Γολγοθα εκπνέει τριάκοντα και τριών έτων ό μέγας της ανθρωπότητας διδάσκαλος δι' της λέξεως τετέλεσται! επί του Γολγοθα του Πυργατου τριάκοντα και τριών έτων εκπνέει, ό μέγας άλτρουιστής δι' των λέξεων 'Ήσότης, 'Αδελφότης, 'Ελευθερία. Κλείεται τό στόμα Αδτου έράπαξ και τους οφθαλμούς αυτου κλύπτει τό ζοφερόν του θανάτου σκότος. Ο 'Αντύπας ελαίπει! και ή γή των Τεμπών εγγαλείς εις τή σπλάγγνα της τή σπλάγγνα και την μεγάλην καρδιαν εκείνου εις ήν ενεκλειετο ή αγάπη ή αλληλεγγύη ολοκληρου της ανθρωπότητας.

Κοιμάται ήδη τον αιώνιον ύπνον και μόνον ό Πηνησιός δι' του κελαρύσματός του τω ψιθυρίζει παρήγορον άσμα ως να του λέγη, Μαρινε δεν απέθανες!

Ναι δεν απέθανεν ό 'Αντύπας ως οι άτυνείδητοι έχθροι Του υπέθεσαν! Αί σφαίρας του άπιστίου δολοφόνου διέτρησαν τό Αϊάντειον σώμα του, κατόρθωσαν να φέρουν αυτό μέγα τό τάρου, άλλ' υπεράνω αυτου ανεβλάστησαν τρεις ήρωίδες παρθέναι. Παρθέναι άδελφωτοσφραϊς άγναι ως 'Εκείνος τας έρκυτάσθη, ή 'Ελευθερία ή 'Αδελφότης και ή 'Ήσότης! 'Εκεί! υπεράνω του τάρου αυτου Ισταμέναι γονυκλιναίς αι θείαι Νύμφαι αι από του βήθρου του Σταυρου του Νεζωραϊου εξελλοδοσαι, θα βαντίξωσι τον μέγαν Νεκρόν,

ή άσκήσεις των προικοσμουμένων τας κεφαλας αυτων, άδελφώσεων, διαθλώμεναι εις τό επί του τάρου δάκρυ, θα καταγράξωσι δι' των θείων μακρυρυγών των την εν τω σκότει διαθωπίην κοινωνίαν και θα διδάσκωσι τους λόγους και θα κηρύττωσιν ότι ή ύγειή κοινωνία έχει εισέτι να προσέ-

ρη έκατύμβας μαρτύρον εις τον βωμόν της ύλης, της άμαρτίας και της τυραννίας! Η μήτηρ του μεγάλου κήρυκος θα διαμένη αιώνια, ουδ' έχει ανάγκην έγκωμίων. Ημεϊς δε, ύστατον φόρον ευγνωμοσύνης προς την Μεγάλην εκείνου σκην προσφέροντες γονυκλιναίς προπέμφωμεν αυτην εκει ένη την αναμένη ό ακριάντινος του μαρτυριου στέφανος.»

'Επιμνημόσυνον εξεφώνησεν, εκ μερους των μαθητων του Γυμνασίου ό Γ. Κεββαδίας εξάρας την εργασιαν του δολοφονηέντος. Διά λαμπρών άποστρωφών έπλεξε τό εγκώμιον του άνδρος ό κ. Ν. Μζαράκης.

Μετα τό πέρας της ακολουθίας τό πλήθος, όπερ κατέκλυζεν ήδη την παραλιακήν οδόν άνήλθεν την οδόν Κράνης προπορευομένης της έρυθρας σημαίας μεστίου και των στερφάνων, εκάρψεν την οδόν Θεάτρου και δι' της παραλιακής οδου έφθασεν εις τό Λαϊκόν 'Αναγνωστηριον όπου εξεφώνησεν λόγον ό Ν. Μζαράκης μετ' ό δ.ελύθη.

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΡΘΡΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΝΟΥ ΑΝΤΥΠΑ.

Τα έπόμενα δύο άρθρα του πολυδακρύτου Μαρίνου, άτινα έσκοπούμεν ν' αναδημοσιεύσωμεν, εγράφησαν υπό αυτου δια την « Πανθεσσαλικήν » του Βολου μετ' ό Συλλαλητηριον εις Λασποχώρι όπερ αυτος ό δολοφονηθείς προύκαλεσε.

ΒΛΑΠΤΕΙ.

Ο πρώτος έπικνος, και δικαιος όταν εϊνε, βλάπτει τό πρόσωπον, εις ό αναφέρεται και τον σκοπόν, εν τούτο επιδικει.

Τούτο έχει την απόδειξιν του. Εϊς όλας τας εποχάς ήμασαν οι επιτήδειοι ιδιοτελείς, οίτινες αδελφοί εϊνε των κακοποιών.

Ουτοι εν έχουσιν έργον, την εκκληθένσιν πάντων των είτε λόγφ είτε έργφ τυλώντων να ζητώσι την διόρθωσιν των κακώς έχόντων.

Τούτο επιτυγχάνουσι σχεδόν ευκόλως, δι'τι βοηθούς έχοντες την ποίαν και την άμάθειαν παραπλανώσι τον απλοϊκόν λαόν και διαστρέφουσι την αλήθειαν.

Πολλά εϊνε και του παρελθόντος και του παρόντος τή παραδειγματικά, κατ' ό όποις οι 'Ηρωες, οι 'Αγριοι, οι Πατριώται παρεστάθησαν ως δήμιοι, δάίμονες, προδότες, λαβίντες ούτω ως άμοιβήν δι' την άχλην τόλην των την άγχρόνην, τον λιθοβολισμόν και την εξορίαν.

Δυστυχώς δεν εϊμαι ούτε ήρωας ούτε άγιος ούτε πατριώτης και δεν κινδυνεύω τίσαν.

Εϊμαι όμως ένως μικρός φρενός χαλκίων προαρισμένος δι' την άνευ όριων οικουμένην της αγάπης και αλληλεβοηθείας.

Και μολοντί ελάχιστα τομω, εν τούτοις οι άρραϊμαίνεις πιστοί του καθεστώτος δεν μου κάνουν χάριν, και πολλάκις έδοκίμασα την λόγγην και την φυλακήν των και ύπέμεινα μεν χωρίς να μεταβλήθω ή να φοβηθώ, άλλ' έκτέστην προσεκτικότερα και ότ' ήμ' εκείνος (αι άλλ'...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

πικρές θέλουν κύναις θρησκευτικούς και όχι υλακτούντας), κτηνοφάγας καλώς ότι ή πρόοδος της ιδέας δεν είναι ούτε έμπόρευμα ούτε κομμουνιστική συναλλαγή δια να έχη χείραν σεκλάρικας και επάινων.

Αυτή έχει ανάγκην αυτοθυσίας, τό δένδρον των δικαιοσύμων καλλιεργείται με γερὰ χείρα με γερήν θέλησιν και πάντοτε σχεδόν ποτίζεται με αίμα και όχι με νερό και μελάνι.

Ταύτα δε ύσιν μάλλον άθρούτως γίνονται και ύσιν όλιγώτερον επαινούνται, τόσον ταχύτερον και ασφαλέςτερον προχωροῦσιν εις την έπιτυχίαν του σκοπού.

Άς μη δικαλωπιζόμεν λοιπόν ως άλεκτροες την πάλην μας πριν της έπιτυχίας του σκοπού.

Μία διάλεξις, ως ή εν Λασποχωρίω, και χίλιαι τοιούται είναι μία σταγών εις τον Ωκεανόν της έργασίας, ή απίπτει τό παμμέγιστον έργον, ού έχομεν την τιμήν και την μεγάλην τόλμην ν' αυτονομαζόμεθα λαγουρέντες.

Συμφώνως προς τ' άνωτέρω επεθύμουν να με άρνον και οι φίλοι και οι έχθροι των ιδεών μου να έργασθώ ήσυχα, χωρίς πέννη και κλαυμάρι.

Επειδή όμως ακτά την όρεξιν των λαγωνικών τούτων είναι αδύνατον, δια τούτο παρκηλώ να δημοσιεύσητε τί είμαι και τί προσπικθώ, να απαλλάξω την κοινήν γνώμην από την περιέργειαν που της εκύλλησεν, οι μὲν φίλοι παριστάντες με ως γίγαντα, ενώ είμαι ένκς νάνος, οι δὲ έχθροι παριστάντες με ως ένα αιμοβόρον λύκου, ενώ είμαι ένκ άρνίον χωρίς μαλλί.

Άρνον λοιπόν θα γράψω τί είμαι αυτή ή σφήρις, όπου από τη μέση και επάνω είναι γίγας, και από τη μέση και κάτω είναι λύκος.

Λασποχώρι 22)2)907.

Ερωσθε
ΜΑΡΙΝΟΣ ΑΝΤΙΓΙΑΣ.

ΤΙ ΕΙΜΑΙ.

Είμαι Σοσιαλιστής όνομα και πράγμα, φέρω τον τίτλον μου πιστώς και υπερηφάνως. Πιστεύω ως παντοκράτορα, ποιητήν όρατών τε και άοράτων, την ΕΡΓΑΣΙΑΝ, και ως όμοούσιον και άχώριστον τριάδα της ευτυχίας και ειρήνης την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ, ΙΣΟΤΗΤΑ και ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ.

Φρονώ δηλαδή ότι, όπως το ρήε το ήλιου, ο άήρ, το ύδωρ κτλ. είναι εις την καθολικήν των ανθρώπων χοήτιν, ούτω και πάντα τ' άλλα, όσα ο άνθρωπος χρειάζεται, δύνανται να καταστώσι κοινά, εάν οι άπειλές και εγωιστικοί νομοί, τους οποίους ένομοθέτησεν ή έπίσης άταλής διάνοια του ανθρώπου, αντικατασταθώσι δια του τελειοτάτου και δικαιοτάτου του Ίησοῦ, όστις παραγγέλλει «ἀγάπα τον πλησίον σου ως σεαυτόν.» Είναι ούτως ή άνηγή τις ότι, εάν ο νόμος ούτος εφαρμόσθι ποτέ, οι άνθρωποι θα ύσιν άδελφοί και ή γαρά και το μείδιμα θα βασιλεύστωι μεταξύ των αντί των θακνών και των αίματις.

Διατί να άνηγή τις πόσον κακώδ, όστις ν' άμριβάλ-

λη ότι, εάν πάντες οι άνθρωποι αποτελέστωι μίαν κοινωνικήν οικογένειαν και εργάζωνται, αλληλοβοηθούμενοι και αγαπώμενοι ως άδελφοί, μακράν θέτοντες τάς κατατρρεπτικές πρωτοκαθεδρίας, τους άνοήτους τίτλους, την ανθρωποκτόνον λαίμαργίαν, θα δυνηθώσιν εν άθροονία να έχωσι τα μέσα της ζωής;

Διατί π. χ. τα εις τον πόλεμον, την πολυτέλειαν, τάς επιδείξεις τάς θρησκευτικάς προλήψεις, δαπανώμενα δεκατομμύρια να χρησιμεύωσιν ουτω δια την αλληλοτραφήν, τάς ματαιότητας των άργών Βασιλέων και Αρχόντων, γενώντα τον πόλεον, την δυστυχίαν, τό έγκλημα τίλος, αντί να χρησιμεύωσι δια την κίνησιν και την ζωήν παράγοντα πρόσδον και ευτυχίαν;

Διατί ο νοός και τό χέρι του πνευματικού εργάτου και του χειρώνικτος ν' άσχολώνται, αυξάνοντα τον αριθμόν των λογχών, της δυναμίδος, των θεωρητών των στρατώνων, των φυλακών, των μονών, αντί τά εκατομμύρια ταύτα των χερών και διανοιών, ο κολοσσός ούτος της δυνάμεως και της ζωής, ν' άσχοληται να αυξήτη και τελειοποιή τα έργαστάσια, τα σχολεία, τα μεταλλεία, την συγκοινωνίαν κτλ;

Διατί να μη βασιλεύη ή άρμονία και ή αλληλεγγύη θεμελιούμενα επί της ισότητος των δικαιωμάτων και της αλληλοβοηθείας των κοινωνιών και των λαών;

Διατί ή εργασία ή συνειδήσις και ή ικανότης να μη είναι οι άριτοκρατικοί τίτλοι του άτόμου και τό βαθμόμετρον της έδρας, εις την όποιαν θα δικαιούται έκατος να καλήτη;

Εάν εις ταύτα τα διατί άπαντήση τις ότι ούτως είναι τα ανθρώπινα, διότι ύπάκεινται εις άτέλειαν, θα του ζητήτωμεν συγγνώμην και θα του είπωμεν ότι, ο σκιπός της ζωής του ανθρώπου όφείλει να είναι ή επί μάλλον και μάλλον εξαράνις των άτελειών του.

Εάν τούτο ούτως έχη, όφείλομεν ν' αγαπήσωμεν τον Σοσιαλισμόν, δηλαδή να εργασθώμεν ύπερ της εκμηδένιτειος του κατεστώς, βαθμιαίως θέτοντες εν άρμονία το κεφάλαιον την εργασίαν και την διάνοιαν μέχρις όπου καταρθωθή να εκμηδενισθή ή δύναμις του κεφαλαίου και να έμεινι ή επί του πεδίου της πρόσδου το χέρι και ο νοός, ο εργάτης και ο επιστήμων, κηδευομένου του κεφαλαιουκράτου μεγαλοπρεπέστατα!

Συμφώνως προς τάς άνωτέρω σκέψεις είμαι επαναστάτης, ύποσκάπτων το άγριον κατεστώς μεθ' όλων μου των δυνάμεων, θεωρώ τους συντηρητικούς αξίους σεβασμού ως άτομα, αξίους θεραπειάς ως μέλη του κοινωνικού σώματος, τους θεωρώ έχη ένόχους, αλλά άσθενείς, έχοντας ανάγκην της περιθάλψεως των σοσιαλιστών και όχι της βομβας των ανάρμοκων, προστιμω τάς ενίσεις από τάς καυτηριάσεις, τάς εγγχειρήσεις και τάς άφραϊμάσεις, αίτινες είναι αναγκαίαι άτε ύπό της έπιστήμης επιβαλλόμεναι.

Τάς άνωτέρω ιδέας προσπαθώ να συλεύω εις την ψυχήν των λογικών, λακωνικώς και ενίοτε εις την

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

θεροι— «ἤδη εἶνε εἰλωτες»—καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐργασία αὐτῆ ἀπαιτεῖ οικονομικὴν εὐρωστίαν—οἶνε! λίπασμα διὰ τὸ φυτὸν—, διὰ τοῦτο προσπαθῶ τὸ κατὰ δύναμιν ν' ἀφαιρηθῶσιν ἀπὸ τὰ κακῶς κτηθέντα δικαιώματα τῶν τσιφλικιούχων, διὰ νὰ δοθῶσιν εἰς τοὺς ἀδίκως ἐξ αὐτῶν ἀπογυμνωθέντας χωρικοὺς.

Διὰ τὴν ἐργασίαν μου ταύτην ἄς λυπηθῶσιν οἱ ἀφένται, οὐχὶ ὅμως καὶ οἱ πετριώται, διότι ἐκ ταύτης κατὰ διάνοιαν μόνον ὠφελεῖται ὁ σοσιαλισμὸς, ἐμπράκτως δὲ ἡ Πατρίς, εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς φόρους τοὺς ἀγαθοὺς πολίτας καὶ τοὺς γενναίους στρατιώτας προσφέρει ὁ μεγάλος πληθυσμὸς τῶν σκληραγωγημένων καὶ ἐργαζομένων χωρικῶν καὶ ὄχι ὁ ἐλάχιστος τῶν ἐκφυλισμένων καὶ ἀργῶν τσιφλικιούχων.

Ὅσον μᾶλλον εὐρωστοὶ οικονομικῶς καὶ ἠθικῶς εἰσὶν οἱ χωρικοὶ, τόσον περισσότερον αἷμα ἔχουσι διὰ νὰ μεταγγίσωσι τοῦτο εἰς τὸ ἀναιμικὸν σῶμα τῆς ἀπομυζηθείσης ὑπὸ τῶν ἐστεμμένων καὶ κομματικῶν βδελῶν τῆς ἀγαπημένης μας Ἑλλάδος.

Φρονῶ ὅτι τὸ δίκαιον εἶνε ἐκεῖ ὅπου τὸ συμφέρον τῶν πολλῶν καὶ ὄχι τῶν ὀλίγων, ἐπομένως μεταχειρίζομαι τὰς δυνάμεις μου ὑπὲρ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ τσιφλικίου καὶ τῆς πλήρους ἀνεξαρτησίας τοῦ καλλιεργητοῦ. Ἐάν ὑπάρχη τις, ὅστις νομίζει ὅτι πράττω κακὸν εὐτῷ σκεπτόμενος καὶ ὄρων, θέλω νὰ συζητήσω μαζί του, πρόθυμος νὰ μεταβάλλω σκοπὸν καὶ πορείαν, εἴαν μοὶ ἀποδείξη τοῦτο.

Μὴ ὦν τυφλὸς ἐγωῖστῆς, εὐχαρίστως μελετῶ τὰς κρίσεις καὶ συμβουλὰς τῶν ἄλλων καὶ τοῦτο ὑποχρεωτικῶς ὀφείλει νὰ πράττη ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ὁ λόγος ἢ τὸ ἔργον σχετίζεται μὲ τὰ γενικά πράγματα.

Ὡς πρὸς τὸ τσιφλικιον καὶ τὸν καλλιεργητὴν, θὰ γράψω ἐκτενέστερον ἐν καιρῷ.

Λασποχώρι 23 Φεβρουαρίου 1907.

Ἐρωσθε ΜΑΡΙΝΟΣ ΑΝΤΥΠΑΣ.

«Πανθεσσαλλικὴ» 26—27 Φεβρουαρ. 1907.

ΤΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Σ. ΜΑΤΣΟΥΚΑ.

Ἀθήναι 17 Μαρτίου 1907.

Ἀκτικὸν Ἀναγνωστήριον «ΙΣΟΤΗΣ»—Ἀργαστόλιον.

Τὰ δούκρια τοῦ λαοῦ διὰ Μαρίνον ἀθάνατον, ἀποκρυσταλοῦνται ἤδη εἰς ἀνδριάντα εὐγνωμοσύνης. Δὲν ἀπέθανεν ὁ Μαρίνος, ἀφοῦ ζῆ εἰς τὰς καρδίας μας. Ζήτω ὁ Μαρίνος.
Μαισοῦκας.

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Προίεργον πῶς τὸ ψήφισμα τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Ἀναγνωστήριου δὲν ἀνεγνώσθη εἰσέτι ἀπὸ τὸν Πρόεδρον τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων.

Ἴσως δὲν θὰ ἐράνη τόσον ἰσχυρὰ ἢ ἀνέγνωσιν τὸν

προκειμένου περὶ . . . σπουδαιότερων ζητημάτων.

—Τὸ ἐν Ληξουρίῳ σωματεῖον «ἡ Ἀδελφότης» μὴς ἀπλήθυνε θερμότερα συλλυπητήρια ἐπὶ τῇ ἀπώλειᾳ τοῦ πολυτίμου Μαρίνου.

—Τὸ Μνημόσυνον τὸ τελεσθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀκτικῶν Ἀναγνωστήριου ὑπερέβη πᾶσιν προσδοκίαν.

—Ἡ συρροὴ τοῦ κόσμου καὶ ἡ θλίψις ἢ ἀνυπόκριτος, ὑπῆρξεν πρωτοφανεῖς.

—Οἱ θόλοι τῆς ἐκκλησίας ἀντήχησαν ἀπὸ τὰς ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τοῦ Σοσιαλισμοῦ καὶ τῆς Ἐλευθερίας σημαίας κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐπιμνημοσύνου ἀκολουθίας.

—Πολὺ ἐνθαρρυντικὴ εἶνε ἡ ζωηρότης τοῦ αἰσθήματος τῶν μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου. Ὁ πόνος διὰ τὸν δολοφονηθέντα.

—Δὲν ἔχουν μόνον οἱ ἀπλοῖκοι διεστραμμένην ἰδέαν περὶ τοῦ Σοσιαλισμοῦ.

—Τὸν πικρηνηγεῖον καὶ καθηγητὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ.

—Καὶ τοῦτο εἶνε μιά ἀπόδειξις μεγάλης Ἡεροῦδος (!)

—Αὐτὸς ὁ νεκροθάπτης τῆς γλώσσης τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ Σωκράτους.

—Ὁ κ. Μισοτριώτης, συγκρίνει τὸν Σοσιαλισμὸν μὲ τὸν Δημοτικισμόν.

—Βεβίως μόνον δάσκαλος θὰ ἠμποροῦσε νὰ συγκρίνη δύο πράγματα μηδεμίαν σχέσιν ἔχοντα μεταξύ των.

—Δυστυχῶς βλέπει κανεὶς, ὅτι οἱ ἀθάνατοι στίχοι τοῦ ποιητοῦ Ὀρφανίδου περὶ τοῦ δασκάλου, ἐφαρμόζονται ἀκόμη ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων διδασκάλων, ἐν πλήρει 21ῳ αἰῶνι.

—Ὁ δασκαλισμὸς ὑπῆρξεν ἀνάγκη ἢ κακαστροφὴ τῆς Ἑλλάδος.

—Ἐμάρνανε τὸ αἶσθημα, συνέτριψεν τὴν διάνοιαν.

—Ὁ δασκαλισμὸς, δὲν εἶνε δυνατόν ἢ νὰ δημιουργῆ ἔρποντας χαρακτῆρας, φυγάδας, ἐν μὴ λέξει γραμμοκόλλους

—Ἡ Ἐκπαιδεύσις ἐν Ἑλλάδι εἶνε τὸ μεγαλύτερον κατὰ Συνθήκην ψεῦδος.

—Ἐπιβλητικώτατον πολιτικὸν μνημόσυνον ἐτελέσθη ἐν Ἀθήναις πρὸς τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ὑπὸ τῶν Σοσιαλιστῶν καὶ Ἐργατικῶν σωματείων, Ἀθηναίων ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ δολοφονηθέντος Μ. Ἀντύπα.

—Ὁ δικηγόρος κ. Μ. Μυρελάτος ἐπλεξε τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἀνδρός ἐξάρας τὴν δράσιν αὐτοῦ ὡς ἀτόμου, ὡς πατριώτου καὶ τὸ μεγαλύτερον τῶν ἰδεῶν ὑφ' ὧν ἐνεργεῖτο καὶ ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἔπεσε θῦμα.

—Μετὰ τοῦτον ὁ κ. Στ. Ἰωννίδης ἀνέπτυξεν τὰς σοσιαλιστικὰς ἀρχὰς, ὁ δὲ ποιητὴς Φ. Πανῆς ὄρακτον πείσμα.

—Οἱ ἐν Πειραιεῖ καὶ Ἀθήναις Κερκλληγεῖς διεμαρτηρήθησαν ἐντόμως δι' ὅσα τὸ «Νέον Ἄστυ» τοῦ κ. Καυλαμάνου, ἀνέγραψεν ἀσυνειδήτως καὶ ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ τοῦ πικρηνηθέντος τοῦ πολυκλύστου Μαρίνου Ἀντύπα.

ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΥ ΠΕΤΡΑΤΟΥ

Εὑρίσκονται Φωτογραφίαι τοῦ δολοφονηθέντος Μαρίνου Ἀντύπα.

Ἐκ τοῦ «Ἀκτικῶν Ἀναγνωστήριου».

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Ἡ ΘΕΜΙΣ» Ο. ΜΑΝΤΖΑΡΗ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ